

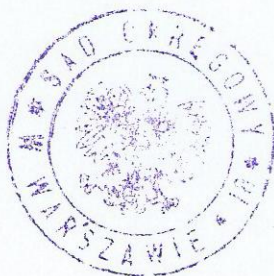
odpowiedzialnością za założenie obozu, jak również za popełniane na jego terenie zbrodnie, czy też wyładowania na Polakach i Polsce frustracji wynikającej z przejść w okresie II wojny światowej /por. E. Czarny-Drożdziejko, *Przestępstwa prasowe, Lex 2013*/, co mogłoby wskazywać na zrealizowanie znamion przestępstwa znieważania Narodu lub Państwa Polskiego. Znieważenie polega bowiem na zachowaniu mającym obelżywy, obraźliwy charakter, czyniący z Narodu lub Rzeczypospolitej pośmiewiska, okazujący pogardę czy uwłaczający szacunkowi oraz czci im przysługujących /por. P. Kardas, *Komentarz do art. 133 Kodeksu karnego (w:) A. Zoll (red.), Kodeks karny. Część ogólna. Tom II. Komentarz do art. 117-277 k.k., Zakamycze 2006*/.

Zamiaru znieważenia nie można przy tym domniemywać. Analogiczne względy decyduje także o tym, że w przedmiotowym czynie, nie można upatrywać znamion przestępstwa określonego w art. 55 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu.

Mając na uwadze całą treść przedmiotowego artykułu i fakt umieszczenia sprostowania i wyjaśnienia przez redakcję niemieckiej gazety zaistniałej pomyłki nie można w ocenie sądu przypisać tym działaniom takiego zabarwienia. Sąd podziela przy tym opinię zarówno skarżącego, jak i autora zaskarżonego orzeczenia, iż takie publikacje wymagają każdorazowo interwencji, jednakże bez wypełnienia wszystkich znamion czynu zabronionego, interwencja nie może polegać na użyciu środków represji karnej.

Reasumując, nie można zatem uznać, że ze strony podmiotu wskazanego w zawiadomieniu o podejrzeniu popełnienia przestępstwa doszło do popełnienia czynu z art. 133 § 1 k.k., a zatem konsekwentnie uznać należy, że podnoszony przez pokrzywdzonego zarzut naruszenia prawa jest niezasadny i nie może skutkować wzruszeniem zaskarżonego postanowienia.

Mając na względzie powyższe sąd orzekł jak w sentencji.

Za zgodność z oryginałem
Świadczy: SEKRETARZ SĄDOWY
Sekretarz
Iwona Błańska